



## Transporter av avfall

Miljödepartementet

2004-02-16

### Dokumentbeteckning

KOM (2003) 379 final

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om transporter av avfall

### Sammanfattning

Förslaget innebär en revidering av Europaparlamentets och rådets förordning nr 259/93 om avfallstransporter.

Ett av förslagets huvudsyften är att genomföra OECD-rådets beslut C(2001)107 av den 14 juni 2001 i gemenskapslagstiftningen.

Sedan rådets förordning (EEG) nr 259/93 trädde i kraft har dessutom en rad problem uppstått i samband med dess tillämpning, förvaltning och efterlevnad. Dessa problem har vid upprepade tillfällen sedan 1999 tagits upp med medlemsstaterna och andra berörda parter. Mot bakgrund av dessa diskussioner har man kommit fram till att en översyn av förordningen är nödvändig. Den översyn som rättsligt sett krävs är därför ett bra tillfälle att även ta upp andra frågor än de som direkt uppstår i samband med genomförandet av OECD-ändringen, och att försöka uppnå rättslig klarhet i dessa frågor.

Kommissionen har också haft för avsikt att försöka uppnå största möjliga globala harmonisering i fråga om avfallstransporter, utan att för den skull ifrågasätta det övergripande miljöskyddssyftet. Därför prioriteras också genomförandet av bestämmelserna och principerna i Baselkonventionen i förslaget.

Slutligen har förordningen omstrukturerats och anpassats för att på ett effektivare och mer logiskt sätt föra fram bestämmelserna och därigenom ge ökad klarhet.

# 1 Förslaget

## 1.1 Innehåll

### **Förslaget har fyra huvudsyften:**

- Genomförande av OECD-rådets beslut C(2001)107 av den 14 juni 2001 i gemenskapslagstiftningen.
- Hantering av de problem som uppkommit vid tillämpningen, förvaltningen och efterlevnaden av 1993 års förordning, och ökad rättslig klarhet.
- Strävan efter global harmonisering i fråga om gränsöverskridande avfallstransporter.
- Förbättring av strukturen på förordningens artiklar.

För att uppnå dessa mål kommer olika avsnitt och aspekter av rådets förordning (EEG) nr 259/93 att ändras i samband med översynen. Hit hör följande:

- Strukturella förändringar.
- Förändringar och förtydliganden av definitioner och klargörande av förordningens räckvidd (avsnitt I).
- Förändringar och förtydliganden avseende de förfaranden som gäller för avfallstransporter (avsnitt II-VI):
  - mellan medlemsstater (avsnitt II),
  - inom medlemsstater (avsnitt III),
  - för export från och import till gemenskapen (avsnitt IV, V och VI).
- Ändringar av andra bestämmelser i förordningen (avsnitt VII).

### **Förslagets allmänna förfaranderamar**

Följande viktiga element föreslås för förfaranden:

Avfallstransporter skall omfattas av olika förfaranden och kontrollsystem som avgörs av det avfallsslag som transporten avser och den typ av behandling som avfallet skall genomgå på sin bestämmelseort. Det finns därför olika nivåer av kontrollsystem, beroende på vilken risk avfallet medför och hur det skall återvinnas eller bortscaffas.

Förfarandet för skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande:

Transporter av *alla sorters avfall* avsedda för bortskaffande samt transporter av *farligt och halvfarligt avfall* avsett för återvinning omfattas av förfarandet för skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande.

Om en avfallsproducent eller -insamlare (anmälaren) har för avsikt att genomföra en transport av farligt eller halvfarligt avfall enligt förteckningen i bilaga IV för återvinning eller bortskaffande, eller en transport av icke-farligt avfall enligt bilaga III för bortskaffande, måste detta följaktligen på förhand skriftligen anmälas till den behöriga avsändarmyndigheten

Anmälan skall därvid fylla i de s.k. anmälnings- och transportdokumenten och däri lämna de uppgifter och den dokumentation som krävs för att bedöma anmälan.

I samband med anmälan skall anmälan dessutom upprätta ett avtal med mottagaren om återvinning eller bortskaffande av det anmälda avfallet, och ställa en ekonomisk garanti till förfogande som täcker transporten fram till dess att återvinningen eller bortskaffandet har slutförts.

När den behöriga avsändarmyndigheten har fått in en *korrekt ifylld* anmälan skall den vidarebefordra kopior av anmälan till de andra behöriga myndigheterna som berörs och till mottagaren, samt informera anmälan om att anmälan har vidarebefordrats. Den behöriga avsändarmyndigheten skall vidarebefordra anmälan inom tre dagar från det att den har inkommit.

När den behöriga mottagarmyndigheten erhåller en kopia av anmälan från den behöriga avsändarmyndigheten och anser att anmälan har *genomförts korrekt* utfärdar den ett mottagningsbevis till anmälan.

Detta mottagningsbevis inleder en tidsfrist på 30 dagar inom vilken de behöriga mottagar-, avsändar- och transitmyndigheterna antingen kan godkänna transporten eller resa invändningar mot den.

Vad som menas med ”korrekt ifylld” och ”korrekt genomförd” definieras i detalj i artikel 5.2-5.3 i förordningen.

De behöriga mottagar- och avsändarmyndigheterna skall skriftligen meddela anmälan sitt samtycke till transporten. Den behöriga transitmyndigheten kan emellertid ge ett underförstått samtycke. Detta innebär att det kan förutsättas att den behöriga transitmyndigheten samtycker om ingen invändning rests inom den tidsfrist på 30 dagar som fastställts.

Transporten får först inledas när anmälan har erhållit

- 1) skriftligt godkännande från den behöriga avsändarmyndigheten,
- 2) skriftligt godkännande från den behöriga mottagarmyndigheten och

3) skriftligt godkännande från den behöriga transitmyndigheten, eller efter det att tidsfristen på 30 dagar har löpt ut och underförstått samtycke följaktligen kan anses föreligga.

Avfallstransporter måste åtföljas av en kopia av anmälan och transportdokumenten, inbegripet kopior av de tillstånd som utfärdats av de behöriga myndigheterna.

Som anges nedan föreslås det också att detta förfarande skall läggas till grund för import till och export från gemenskapen, med de ändringar som krävs för att efterleva bestämmelserna i Baselkonventionen.

#### Allmänt informationskrav:

Transporter av *icke-farligt* avfall som ingår i förteckningen i bilaga III och som är avsett för återvinning omfattas inte av förfarandet med skriftlig förhandsanmälan. Sådana transporter omfattas endast av det allmänna informationskravet att de skall åtföljas av vissa uppgifter och viss dokumentation.

Men det måste också slutas ett avtal om återvinningen av det transporterade avfallet mellan den person som organiserar transporten och mottagaren. Belägg för det avtalet skall åtfölja transporten.

Det bör noteras att för transporter av *icke-farligt* avfall enligt bilaga III som är avsett för återvinning i länder som inte omfattas av OECD-beslutet gäller ett särskilt system och särskilda bestämmelser enligt artikel 38. Dessa kommer även att gälla framöver.

#### **Viktiga förändringar av förordningens struktur**

Den struktur som föreslås i översynen är i princip samma som strukturen för 1993 års förordning, dvs. en indelning i avsnitt utgående från avfallets destination.

Avsnitt II: Transporter mellan medlemsstater inom gemenskapen eller med transit genom tredje land

Avsnitt III: Transport inom medlemsstater

Avsnitt IV: Export från gemenskapen till tredje land

Avsnitt V: Import till gemenskapen från tredje land

Avsnitt VI: Transit genom gemenskapen till och från tredje land

Avsnitt VII: Övriga bestämmelser

Den viktigaste förändringen är att alla artiklar som för närvarande ingår i avsnitt VII, med allmänna bestämmelser, och vissa artiklar som ingår i det nuvarande avsnitt VIII, med övriga bestämmelser, har flyttats till avsnitt II som berör transporter inom gemenskapen. Detta har möjliggjorts genom en förändring av logiken bakom bestämmelserna om export från och import till gemenskapen, i syfte att låta bestämmelserna i avsnitt II gälla på motsvarande sätt för alla områden (se nedan), med vissa ändringar och tillägg för att ta hänsyn till kraven i Baselkonventionen. Därigenom har ett

särskilt avsnitt med allmänna (förfaranderelaterade) bestämmelser blivit överflödigt.

2003/04:FPM63

Den allmänna logiken bakom översynen är att bestämmelserna om transporter inom gemenskapen enligt avsnitt II utgör grunden för hela förordningen. Därför innehåller avsnitt II även de allmänna bestämmelserna.

Avsnitt II består av sex kapitel.

Kapitel 1 berör förfarandet för skriftlig förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande,  
kapitel 2 berör förfarandet för det allmänna informationskravet,  
kapitel 3 berör allmänna bestämmelser,  
kapitel 4 berör återtagningsskyldighet,  
kapitel 5 berör allmänna förvaltningsbestämmelser och  
kapitel 6 berör transporter inom gemenskapen och med transit via tredje land.

Avsnitten IV och V omfattar vardera tre kapitel:

Kapitel 1 om avfall avsett att bortscaffas.

Kapitel 2 om avfall avsett att återvinnas.

Kapitel 3 med allmänna bestämmelser.

Avsnitt VII omfattar bestämmelser som inte är av betydelse för förordningens förfarandaspekter. Kapitel 1 omfattar därför övriga bestämmelser riktade till medlemsstaterna avseende efterlevnad, rapportering, internationellt samarbete och utnämning av behöriga myndigheter, korrespondenter och tullkontor i enlighet med förordningen. Kapitel 2 omfattar andra bestämmelser om korrespondenternas möten, ändring av bilagorna, extraåtgärder, upphävanden, övergångsbestämmelser samt ikraftträdande och tillämplighet.

#### **Viktiga ändringar och förtydliganden avseende tillämpningsområde och definitioner – Avsnitt I**

1. Räckvidd: Artikel 1 har kortats ned och bestämmelser som inte direkt har med dess räckvidd att göra har flyttats till andra, mer lämpliga artiklar.

I punkt 4 föreslås det att man bör klargöra att transporter från Antarktis som passerar gemenskapen omfattas av Baselkonventionens exportförbud så som de genomförs i förordningen.

Den nuvarande artikel 1.3 c och 1.3 d om "särskilda fall" i fråga om kontroll av icke-farligt avfall enligt förteckningen i bilaga II (förslagets bilaga III) har flyttats till artikel 3, som är en (ny) inledande artikel om förfaranden.

Slutligen har förordningens räckvidd beträffande det avfall som förtecknas i bilaga III klargjorts.

2. Definitioner: terminologin avseende "anmälare", "avsändare" och "mottagare" i stället för "exportör", "importör", "export" och "import" har inte harmoniserats med terminologin i Baselkonventionen eller 2001 års

OECD-beslut. Det skulle kräva användningen av avvikande terminologi för bestämmelserna om transporter inom gemenskapen än för import till och export från gemenskapen. Av samma anledning har uttrycket ”transport” bibehållits.

Flera nya definitioner har införts: ”farligt avfall”, ”blandat avfall”, ”miljöriktig hantering”, ”producent”, ”innehavare”, ”insamlare”, ”anmälnings- och transportdokument”, ”behörig myndighet”, ”de utom-europeiska länderna och territorierna”, ”exporttullkontor i gemenskapen”, ”utförseltullkontor i gemenskapen” samt ”importtullkontor i gemenskapen”, liksom ”gemenskapen”, ”import” och ”gränsöverskridande transport”.

Det föreslås att den allmänna definitionen av ”behörig myndighet” ändras och anpassas till Baselkonventionen, bland annat för att ta hänsyn till den oro som uttryckts avseende militärt avfall som producerats av medlemsstaternas militär och som återimporteras till gemenskapen. I de fall där ingen behörig myndighet har utsetts skall därför tillsynsmyndigheten i den stat eller region vars jurisdiktion omfattar en gränsöverskridande avfallstransport vara behörig. Detta kan även vara en militär myndighet.

En definition av ”miljöriktig hantering” har lagts till. Denna speglar en liknande definition i Baselkonventionen och används för export från och import till gemenskapen. För transporter inom gemenskapen gäller målet att se till att avfallet återvinns eller bortskaffas utan att det uppstår hot mot människors hälsa eller skada på miljön, i enlighet med bestämmelserna i artikel 4 i direktiv 75/442/EEG i dess ändrade lydelse<sup>1</sup>.

Slutligen skall det noteras att definitionen av ”anmälare” har flyttats från definitionerna tillartikel 4, där den förklaras. Det föreslås därmed att de första tre kategorierna av anmälare i anmälarhierarkin skall behandlas lika, dvs. den ursprungliga producenten, den nya producenten och insamlaren (av små mängder från olika källor), se artikel 4.2.

Anmälarerna är följaktligen

- a) Den person vars verksamhet producerat avfallet, eller
- b) den person som genomför förbehandling, blandning eller andra åtgärder som ändrar avfallets egenskaper eller sammansättning före transport, och som har tillstånd till detta, eller
- c) en insamlare med tillstånd som sammanställer transporten av olika små avfallsmängder av samma typ som samlats in från olika källor.

Endast om dessa personer inte är kända, i konkurs eller på annat sätt oförmögna kan en godkänd insamlare eller registrerad handlare eller mäklare genomföra anmälan. Slutligen, som tredje möjlighet, kan innehavaren anmäla.

---

<sup>1</sup> EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

Avsnitt II omfattar förordningens huvudbestämmelser.

Följande viktiga förändringar har gjorts, jämfört med 1993 års förordning:

1. Förteckningar: antalet förteckningar har minskats från tre till två.

De nuvarande förteckningarna speglar förteckningarna i 1992 års OECD-beslut och delar in avfallsslagen i följande kategorier:

Icke-farligt avfall enligt bilaga II/den gröna avfallsförteckningen.

Halvfarligt avfall enligt bilaga III/den gula avfallsförteckningen.

Farligt avfall enligt bilaga IV/den röda avfallsförteckningen.

I enlighet med 2001 års OECD-beslut föreslås det att de nuvarande bilagorna III och IV läggs ihop till en bilaga IV, och att den nuvarande bilaga II behålls som bilaga III.

Likaså föreslås det att 2001 års OECD-beslut följs genom att bilagorna II och VIII till Baselkonventionen införs i förordningens bilaga IV och att bilaga IX till Baselkonventionen tas med i bilaga III till förordningen. I Baselkonventionens bilagor II, VIII och IX ingår ”avfallskategorier som fordrar speciell behandling” (II), farligt avfall (VIII) och icke-farligt avfall (IX).

2. Förfaranden: de motsvarande förfarandena har minskats från tre till två.

I 1993 års förordning införs tre förfaranden beroende på hur det anmälda avfallet är klassificerat och för vilken behandling det är avsett:

För icke-farligt avfall enligt bilaga II som är avsett för återvinning krävs endast att det skall åtföljas av viss information.

För halvfarligt avfall enligt bilaga III som är avsett för återvinning krävs ett förfarande med förhandsanmälan och underförstått samtycke.

För farligt avfall enligt bilaga IV, okategoriserat avfall som är avsett för återvinning samt allt avfall avsett för bortskaffande krävs ett förfarande med förhandsanmälan och skriftligt förhandsgodkännande.

För att förenkla förordningen föreslås det att antalet förfaranden minskas till två. Ett förfarande omfattar informationskrav för avfall enligt bilaga III som är avsett för återvinning<sup>2</sup>. Det andra berör förhandsanmälan med skriftligt godkännande för alla andra transporter – dvs. för allt avfall avsett för bortskaffande och avfall som omfattas av bilaga IV och är avsett för

---

<sup>2</sup> Det kan diskuteras huruvida kravet att avfall i bilaga III skall åtföljas av viss information är ett förfarandekrav eller ej. Men eftersom man i OECD-beslutet använder termen ”grönt kontrollförfarande” på avfallstransporter enligt bilaga III (tillägg 3 i 2001 års OECD-beslut), och eftersom det blir tydligare och mer lättbegripligt om man betraktar det som ett förfarande anses det lämpligt att bibehålla ”förfarandeterminologin” för detta informationskrav.

återvinning. Underförstått samtycke kan emellertid godtas från den behöriga transitmyndighetens sida.

2003/04:FPM63

I detta avseende följer förslaget inte 2001 års OECD-beslut, där det krävs underförstått samtycke och möjligheten att kräva skriftligt godkännande för farligt och halvfarligt avfall enligt bilaga IV som är avsett för återvinning (gula avfallsförteckningen – gula förfarandet). Eftersom förteckningarna över farligt avfall (rött) och halvfarligt avfall (gult) har lagts ihop har det nuvarande förfarandet för farligt avfall, med förhandsanmälan och skriftligt godkännande (röda listan – röda förfarandet) strukits i 2001 års OECD-beslut. Det bör noteras att OECD-beslutet endast berör avfall som är avsett för återvinning.

Kommissionen anser att det finns flera skäl att inte följa 2001 års OECD-beslut i denna fråga och att i stället kräva skriftligt godkännande. För det första anses det olämpligt ur miljösynpunkt att tillåta de behöriga mottagar- och avsändarmyndigheternas underförstådda samtycke för transport av alla typer av farligt avfall som nu ingår i bilaga IV. För det andra krävs det i Baselkonventionen skriftligt godkännande från alla berörda myndigheter för farligt avfall. För det tredje skulle fördelarna med det förenklade förfarandet gå förlorade, eftersom skriftligt godkännande fortfarande skulle bibehållas för allt avfall avsett för bortskaffande även om underförstått samtycke godkändes för transporter av avfall avsett för återvinning. För det fjärde ger skriftligt godkännande alla berörda parter större rättslig klarhet. Därför är detta att föredra ur kontroll- och efterlevnadssynpunkt.

Sammanfattningsvis kan de föreslagna förenklade förfarandena beskrivas på följande sätt:

Transporter av icke-farligt avfall enligt bilaga III som är avsett för återvinning skall åtföljas av viss information.

Transporter av allt avfall avsett för bortskaffande, samt av farligt och halvfarligt avfall enligt bilaga IV samt okategoriserat avfall avsett för återvinning skall omfattas av förhandsanmälan och skriftligt godkännande (underförstått samtycke från transitlandet).

3. Godkännande från de enskilda behöriga myndigheterna: Det föreslås att varje behörig myndighet skall ge sitt godkännande, inom en tidsfrist på 30 dagar.

Som redan nämnts i delpunkt 2 avviker förslaget från 2001 års OECD-beslut i fråga om underförstått samtycke: skriftligt godkännande föreslås som huvudregel (utom för den behöriga transitmyndigheten).

Beträffande godkännandet föreskrivs det också i 2001 års OECD-beslut att de behöriga myndigheterna skall utfärda sina godkännanden enskilt, från fall till fall. Samma sak gäller enligt 1993 års förordning för avfall som är avsett för återvinning. Däremot föreskrivs det i den gällande lagstiftningen för avfall avsett för bortskaffande att den behöriga mottagarmyndigheten endast utfärdar godkännande av en anmäld transport om de övriga behöriga

myndigheterna som berörs inte har rest några invändningar. De behöriga myndigheterna har därigenom olika långa tidsfrister, eftersom den behöriga mottagarmyndigheten måste invänta de övriga myndigheternas reaktioner.

Förslaget att låta enskilt godkännande från de behöriga myndigheterna bli allmän regel grundas på följande: För det första blir det därmed möjligt att fastställa en enda tidsfrist för alla behöriga myndigheter (30 dagar efter det att den behöriga mottagarmyndigheten bekräftat att den mottagit anmälan). För det andra kommer man på så vis att kunna hålla fast vid en annan princip som gör förslaget mer smidigt, nämligen att bestämmelserna avseende transporter inom gemenskapen på motsvarande sätt även gäller för export och import. Utan enskilda godkännanden skulle det ha behövts särskilda bestämmelser för de länder som omfattas av OECD-beslutet.

4. Den behöriga avsändarmyndigheten behandlar anmälan: Det föreslås att anmälaren skickar anmälan till den behöriga avsändarmyndigheten. Den behöriga avsändarmyndigheten vidarebefordrar sedan anmälan till de övriga behöriga myndigheterna samt till mottagaren.

För närvarande kan medlemsstaterna själva bestämma huruvida en anmälan skall skickas till de berörda länderna via den behöriga avsändarmyndigheten, eller om anmälaren själv skall skicka anmälan till alla berörda behöriga myndigheter.

Det föreslås att denna valfrihet upphävs och att det i stället föreskrivs att en anmälan alltid skall skickas via den behöriga avsändarmyndigheten. Enligt Baselkonventionen skall anmälningar behandlas av den behöriga avsändarmyndigheten, medan detta är frivilligt enligt 2001 års OECD-beslut.

I syfte att garantera att förordningen genomförs lika i alla medlemsstater anses det vara mest effektivt att stryka valfriheten i fråga om förfarande i den gällande förordningen. Det anses vidare att förfarandet kommer att bli effektivare om den behöriga avsändarmyndigheten behandlar anmälningarna. Kontrollen av grundläggande uppgifter och dokumentation som ingår i anmälan skulle på så sätt i de flesta fall kunna genomföras redan av den behöriga avsändarmyndigheten.

5. Säkerhetsbestämmelser för anmälaren: Om den behöriga avsändarmyndigheten behandlar anmälan kan systemet missbrukas för att i praktiken blockera transporter. För att förebygga sådant missbruk införs flera säkerhetsbestämmelser.

För det första införs begreppet ”korrekt ifylld” anmälan, så att man exakt kan avgöra när en anmälan är mogen att lämnas in till den behöriga myndigheten och denna kan vidarebefordra den till mottagaren.

För det andra införs begreppet ”korrekt genomförd” anmälan, så att man exakt kan fastställa när trettiodagarsfristen för utfärdande av godkännande eller resande av invändningar inleds.

För dessa båda begrepps syften skiljer man mellan a) uppgifter och dokumentation som måste tillhandahållas i eller bifogas anmälan och transportdokumenten och b) ytterligare upplysningar och dokumentation som kan begäras av de behöriga myndigheterna som berörs när transporten anmäls till dem.

För det tredje införs en bilaga med en förteckning över vilka uppgifter och vilken dokumentation som kan begäras och i vilket stadium av anmälningsprocessen detta kan ske.

För det fjärde får anmälaren möjlighet att inom en viss tidsfrist begära att den behöriga mottagarmyndigheten ger en motiverad förklaring till varför den inte anser att anmälan är fullständig. En uttrycklig och motiverad förklaring ger anmälaren möjlighet att ifrågasätta sådana beslut genom administrativt eller rättsligt överklagande.

6. Invändningar mot transporter: Det föreslås att möjligheten att resa invändningar mot transporter för återvinnings- och bortskaffandeändamål klargörs, så att det framgår att det även är möjligt att invända mot transporter av följande skäl:

Om man vill se till att avfallet kommer att behandlas i en anläggning som omfattas av direktiv 96/61/EEG om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar men inte tillämpar bästa tillgängliga teknik enligt artikel 9.4 i det direktivet (både om avfallet är avsett för bortskaffande och för återvinning).

För att se till att det berörda avfallet behandlas i enlighet med rättsligt bindande miljöskyddsnormer beträffande bortskaffande eller återvinning i gemenskapslagstiftningen (både om det är avsett för bortskaffande och för återvinning).

För att se till att det berörda avfallet behandlas i enlighet med avfallshanteringsplaner som utarbetats i enlighet med artikel 7 i direktiv 75/442/EEG för att garantera genomförandet av rättsligt bindande återvinnings- eller materialutnyttjandekrav i gemenskapslagstiftningen (om det är avsett för återvinning).

Det allmänna syftet med ramdirektivet för avfall<sup>3</sup> är att främja förebyggande och återvinning av avfall. I en rad olika EU-rättsakter införs prioriteringar och mål för återvinning och materialutnyttjande, liksom även andra krav som berör avfallshantering och som är bindande för medlemsstaterna. Hit hör förpackningsdirektivet<sup>4</sup>, direktivet om spillolja<sup>5</sup>, direktivet om uttjänta

---

<sup>3</sup> Rådets direktiv 75/442/EEG, 15.7.1975, EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

<sup>4</sup> Rådets direktiv 94/62/EG, 20.12.1994 i dess ändrade lydelse, EGT L 365, 31.12.1994, s. 10.

<sup>5</sup> Rådets direktiv 75/439/EEG, 16.6.1975, EGT L 194, 25.7.1975, s. 23.

fordon<sup>6</sup>, direktivet om deponering av avfall<sup>7</sup> samt direktivet om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter<sup>8</sup>. Det anses därför lämpligt att i förordningen klargöra att invändningar kan resas mot transporter i två fall om avfallet omfattas av sådan gemenskapslagstiftning. Det första fallet är om tekniska krav som är obligatoriska på EU-nivå inte kommer att uppfyllas. Det andra fallet är om det berörda avfallet inte kommer att behandlas i enlighet med de avfallshanteringsplaner som medlemsstaterna utarbetat i enlighet med artikel 7 i ramdirektivet om avfall i syfte att garantera genomförandet av rättsligt bindande återvinnings- eller materialutnyttjandekrav i gemenskapslagstiftningen. Detta är i linje med sjätte miljöhandlingsprogrammet, i vilket det efterlyses ytterligare åtgärder för att främja återvinning och materialutnyttjande av avfall i enlighet med riktlinjerna för avfallshierarkin.

Strategier för att främja återvinning och materialutnyttjande av avfall håller på att utvecklas på gemenskapsnivå och i medlemsstaterna. Det finns emellertid endast ytterst få miljöbestämmelser om avfallsåtervinning i gemenskapen, med undantag för bestämmelser avseende avfallsförbränning. Avfallet kan därför ledas till billigare slutbehandlingslösningar, som därmed förmodligen också är av lägre standard. Det finns dock inte mycket konkret information om de avfallsflöden som berörs. I detta särskilda läge kan frihandeln i kombination med avsaknaden av gemenskapsnormer för miljön leda till att anläggningar och behandlingsmetoder med högre miljöprestanda utesluts från marknaden och att medlemsstaternas insatser för att införa stränga miljönormer i avfallsåtervinningssektorn ointetgörs. Därför bekräftar kommissionen att det finns ett behov av gemenskapsövergripande regler för återvinning och att man måste garantera en hög miljöskyddsnivå och god ekonomisk prestanda. Kommissionen kommer att lägga fram förslag i detta syfte inom ramen för den tematiska strategin för återvinning.

7. Behandling i avvaktan på återvinning och bortskaffande: Särskilda bestämmelser om behandling i avvaktan på återvinning och bortskaffande föreslås, i linje med bestämmelserna i 2001 års OECD-beslut.

Det föreslås att man bör klargöra att anläggningar för behandling i avvaktan på återvinning och bortskaffande omfattas av samma skyldigheter som anläggningar för slutgiltig återvinning och bortskaffande, dvs. de måste också ge skriftlig bekräftelse på mottagande av avfall och intyga att de genomfört behandlingen i avvaktan på återvinning eller bortskaffande. Dessutom gäller samma tidsfrist för dem som för de slutgiltiga anläggningarna. Det föreslås dessutom att om en anläggning för behandling i avvaktan på återvinning och bortskaffande levererar avfall till en annan

---

<sup>6</sup> Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/53/EG, 18.9.2000, Uttalanden av kommissionen EGT L 269, 21.10.2000, s. 34.

<sup>7</sup> Rådets direktiv 1999/31/EG, 26.4.1999, EGT L 182, 16.7.1999, s. 1.

<sup>8</sup> Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/96/EG, 27.1.2003, EGT L 37, 13.2.2003, s. 24.

anläggning för vidare och slutgiltig återvinning eller bortskaflande måste den så snart som möjligt och senast ett kalenderår efter det att avfallet levererats se till att den får ett intyg från den mottagande anläggningen om att den vidare och slutgiltiga återvinningen eller bortskaflandet har slutförts.

I samband med kravet på en ekonomisk garanti eller liknande försäkring föreslås det vidare att om transporter är avsedda för tillfälliga åtgärder skall detta krav kunna fullgöras genom att mottagaren inrättar en extra ekonomisk garanti eller motsvarande försäkring som täcker den berörda transporten fram till dess att den slutliga återvinningen eller det slutliga bortskaflandet har slutförts. Därigenom vill man klargöra att hela transporten måste täckas av en ekonomisk garanti eller motsvarande försäkring fram till dess att det slutgiltiga bortskaflandet eller den slutgiltiga återvinningen har ägt rum.

8. Informationskraven för transporter av icke-farligt avfall enligt förteckningen i bilaga III: Det föreslås att förteckningen över information och dokumentation som skall åtfölja transporter av avfall som omfattas av bilaga III och som är avsett för återvinning utvidgas och förtydligas.

Bland annat föreslås det att det skall tillhandahållas namn och adress för producenten, den nya producenten eller insamlaren, den person som organiserar transporten, mottagaren och innehavaren. För närvarande krävs endast namn och adress på innehavaren. Dessutom föreslås det att avfallsets identifieringskod skall tillhandahållas, varvid OECD-koden i bilaga III till förordningen och koden i den Europeiska avfallsförteckningen i kommissionens beslut 2000/532/G i dess ändrade lydelse skall användas.<sup>9</sup>

Dessutom införs en bilaga med en blankett som skall användas när man vill lämna uppgifter som skall åtfölja transporter av icke-farligt avfall enligt förteckningen i bilaga III. För närvarande saknas en sådan blankett. En standardblankett föreslås emellertid för att se till att näringslivet inte behöver ställa in sig på olika krav avseende blanketter och upplysningar i de olika medlemsstaterna.

Ytterligare krav föreslås dessutom för att underlätta kontrollen av icke-farligt avfall. Nyligen inträffade ett fall där foder- och livsmedelskedjor förorenades av sockeravfall som innehöll hormoner (MPA). Detta visade att även transporter av avfall som anses vara icke-farligt måste kontrolleras. De långtgående följderna av felaktig klassificering av en avfallsström för de syften som avses i förordning (EEG) nr 259/93 beträffande avfallstransporter får inte underskattas.

Slutligen föreslås det att det skall styrkas att ett avtal om återvinning av avfallet har ingåtts mellan den person som organiserar transporten och mottagaren, och att avtalet skall innehålla en skyldighet för den som organiserar transporten att återta avfallet om transporten inte har genomförts planenligt eller om den genomförts i strid med bestämmelserna i förordningen.

---

<sup>9</sup> EGT L 226, 6.9.2000, s. 3.

Det sista kravet skall ses i samband med förtydligandena avseende återtagningsskyldighet i artiklarna 24 och 26 (se delpunkt 13 nedan). Det föreslås följaktligen att återtagningsskyldigheten vid transporter som inte kan genomföras som planerat eller som måste anses vara illegala även skall täcka transporter av icke-farligt avfall enligt bilaga III till förordningen (se nedan, delpunkt 13).

9. Avfall avsett för laboratorieanalys: I enlighet med 2001 års OECD-beslut skall transporter av avfall som uttryckligen är avsett för laboratorieanalys inte omfattas av förfarandet med skriftlig förhandsanmälan och godkännande.

I stället föreslås det att den person som organiserar sådana transporter skall informera de behöriga myndigheterna om transporten tre arbetsdagar innan den inleds, och att transporten skall åtföljas av vissa uppgifter.

10. Administrativa bestämmelser om avfall som innehåller långlivade organiska föreningar: Det föreslås att avfall som består av, innehåller eller är förorenat med sådana kemikalier som omfattas av förteckningen i bilagorna A, B eller C till Stockholmskonventionen eller bilaga VIII till förordningen skall omfattas av samma bestämmelser som transporter av avfall avsett för bortskaffande.

Utan att det påverkar det tekniska genomförandet av Stockholmskonventionen skall denna artikel i transportsammanhang utgöra en klar administrativ regel. Bland annat skall det vara klargjort att sådana transporter är förbjudna, särskilt när det gäller export från gemenskapen, såvida de inte är avsedda för EFTA-länder. I enlighet med försiktighetsprincipen är det viktigt att strängt kontrollera alla avfallstransporter som innehåller, består av eller är förorenade av långlivade organiska föreningar, i syfte att förebygga felaktig hantering av sådana ämnen.

11. Administrativa bestämmelser för klargörande av tvister i klassificeringsfrågor: Det föreslås att en förfaranderegler skall fastställas för tvister mellan behöriga myndigheter avseende klassificeringen av avfall, klassificering och förteckning av avfall samt klassificering av vissa verksamheter som återvinning eller bortskaffande.

Det föreslås alltså att klara och tydliga förfaranderegler införs så att ett strikt förfarande kan följas i sådana tvistefall. Det bör betonas att bestämmelsen endast gäller för denna förordnings syften och inte påverkar andra rättsliga åtgärder som vidtagits för att lösa sådan tvister mellan behöriga myndigheter.

12. Ekonomisk garanti eller motsvarande försäkring: Det föreslås att det klargörs att den ekonomiska garanti eller motsvarande försäkring som anmälaren tillhandahåller skall vara inrättad och rättsligt bindande vid anmälningstillfället och skall gälla den anmälda transporten senast från och med den tidpunkt då transporten inleds.

Det föreslås också att man klargör att garantins eller försäkringens belopp måste godkännas av den behöriga avsändarmyndigheten, att alla behöriga

myndigheter skall ha tillgång till den, och att den också måste täcka eventuella lagringskostnader.

Dessutom klargörs det att garantin måste vara giltig och täcka anmälda transporter under hela transportens gång, inbegripet slutförandet av den slutgiltiga återvinningen eller det slutgiltiga bortskaffandet. Slutligen fastställs det att detta krav vid transporter avsedda för behandling i avvaktan på återvinnings- eller bortskaffningsverksamhet kan uppfyllas genom att mottagaren av transporten inrättar en extra garanti eller motsvarande försäkring som täcker transporten fram till dess att den slutgiltiga återvinningen eller det slutgiltiga bortskaffandet har slutförts.

13. Återtagningskrav: Det föreslås man klargör att skyldigheten att ta tillbaka avfall (både om transporten inte kan slutföras som planerat och om transporten måste anses vara olaglig) även gäller icke-farligt avfall enligt förteckningen i bilaga III som är avsett för återvinning. Förklaringar föreslås också avseende kravet att göra nya anmälningar om avfallet måste tas tillbaka. Det anses därför lämpligt att kräva återtagning av allt avfall, inte bara sådant som omfattas av skriftlig förhandsanmälan och godkännande.

14. Kommissionens roll när det gäller överförandet av uppgifter från medlemsstaterna: Det föreslås att där medlemsstaterna skall delge andra medlemsstater uppgifter om lagstiftning, anläggningar som tidigare godkänts för införsel/import av vissa avfallsslag osv. skall den berörda medlemsstaten själv vara ansvarig för att detta utförs.

I dag är det så att när kommissionen får sådan information från en medlemsstat skickar den uppgifterna vidare till de övriga medlemsstaterna. Med dagens kommunikationsmetoder anses det emellertid enklare om detta genomförs av den berörda medlemsstaten. Det föreslås alltså att medlemsstaterna skall delge sådana uppgifter både till kommissionen och till de övriga medlemsstaterna.

15. Kommunikation via elektronisk dataöverföring: I syfte att förbereda (framtida) utvecklingar inom elektronisk dataöverföring med elektronisk underskrift föreslås det att möjligheten att kommunicera på detta sätt fastslås. Sådan kommunikation bör emellertid endast tillåtas om de behöriga myndigheterna som berörs fattar beslut om detta.

Om sådan kommunikation tillåts kan den behöriga avsändarmyndigheten besluta att ta över och genomföra inlämnandet av det berörda meddelandet. I andra fall är det anmälaren och mottagaren som skall lämna in dokumentationen. För vissa anmälare och mottagare kan detta innebära en svår teknisk och finansiell belastning, medan det för andra inte medför någon extra börda. Därför bör den behöriga avsändarmyndighetens beslut om att ta över kommunikationsuppgifterna fattas i överenskommelse med de övriga behöriga myndigheterna och anmälaren.

16. Fotnot i bilaga III, post GC 030: Avseende post GC 030 i bilaga III och fartyg avsedda för skrotning har en fotnot införts för att klargöra att man

måste träffa en avvägning mellan behovet av att se till att sådana fartyg inte har farligt material ombord och det faktum att vissa material som klassas som farliga är nödvändiga för säker drift av fartyg. I fotnoten klargörs det att en sådan balans kan uppnås genom hänvisning till erkända regler och riktlinjer om återvinning av fartyg, exempelvis de som utarbetats under IMO:s och Baselkonventionens överinseende.

### **Viktiga ändringar och förtydliganden avseende transporter inom medlemsstaterna – Avsnitt III**

Inga ändringar förslås avseende transport av avfall inom medlemsstaterna. Bestämmelserna i avsnitten II och VII gäller fortfarande inte för avfallstransporter som uteslutande äger rum inom en och samma medlemsstat. Medlemsstaterna är emellertid fortfarande skyldiga att inrätta ett lämpligt kontrollsystem för sådana transporter, och kan ändå tillämpa det system som avses i förordningen.

### **Viktiga ändringar och förtydliganden avseende export från och import till gemenskapen – avsnitt IV, V och VI**

1. Allmänna principer: Detta avsnitt har anpassats till principen att bestämmelserna i avsnitt II om transporter inom gemenskapen utgör en grund som på motsvarande sätt gäller alla andra transporter. Därför nämns endast ändringarna och tilläggen i avsnitt II. Dessa ändringar och tillägg berör i första hand genomförandet av förfarandebestämmelserna i Baselkonventionen, som skiljer sig från bestämmelserna för transporter inom gemenskapen.

För närvarande finns det flera olika förfaranden för import och export:

- 1) Export för bortscaffande till EFTA-länder (artikel 15).
- 2) Export av avfall som omfattas av bilagorna III och IV för återvinning till länder som omfattas av OECD-beslutet (artikel 17 – som för transporter inom gemenskapen).
- 3) Import för bortscaffande från EFTA-länder och länder som omfattas av Baselkonventionen (artikel 20).
- 4) Import för återvinning från länder som omfattas av OECD-beslutet (artikel 22 – som för transporter inom gemenskapen).
- 5) Import för återvinning från länder som inte omfattas av OECD-beslutet (artikel 20).

Genom att på motsvarande sätt tillämpa bestämmelserna i avsnitt II på export från och import till gemenskapen minskas antalet förfaranden till de två som avses i avsnitt B, nämligen krav på skriftlig förhandsanmälan och skriftligt godkännande, och kravet att transporten åtföljs av vissa uppgifter.

Följande särskilda förfaranderegler ingår i Baselkonventionen:

Alla berörda länder skall ge skriftligt godkännande av anmälda transporter inom 60 dagar.

Avsändarlandet skall besluta att det godtar en transport först när det har fått in skriftlig bekräftelse från alla andra berörda länder.

Transitlandet skall bekräfta att det tagit emot anmälan, varigenom sextiodagarsfristen för godkännande inleds.

Det fastställs också att en transport först får starta när vissa villkor har uppfyllts (godkännande, avtal, ekonomisk garanti, miljöriktig hantering/miljöskydd). Detta krav är måhända inte nödvändigt ur rättslig synvinkel, men anses viktigt för att främja efterlevnaden.

Slutligen har bestämmelserna om tullkontor uppdaterats och ett stycke har lagts till i vilket det fastställs att om ett tullkontor upptäcker en transport som inte överensstämmer med bestämmelserna i förordningen skall kontoret informera den behöriga myndigheten i gemenskapen och se till att avfallet hålls kvar tills ett beslut har fattats. Därav följer att avfall som strider mot bestämmelserna i förordning kommer att omfattas av kvarhållningskravet. Bestämmelser om tullkontorens kvarhållande av avfall skall också ingå i de framtida förordningar som kommer att utarbetas i enlighet med artikel 38.

2. Baselkonventionens exportförbud vid återvinning – bilaga V: den 22 september 1995 antog partkonferensen till Baselkonventionen beslut III/1, genom vilket ett nytt ingresstycke 7a infördes i Baselkonventionen, samt en ny artikel 4a och en ny bilaga VII. Beslutet går ut på att omgående förbjuda export av farligt avfall avsett för slutgiltigt bortskaffande från konventionens parter enligt bilaga VII till parter som inte omfattas av bilaga VII, och att från och med den 1 januari 1998 förbjuda export av farligt avfall avsett för återvinning från parter som omfattas av bilaga VII till parter som inte omfattas av bilagan. Detta förbud infördes i gemenskapslagstiftningen genom artiklarna 35 och 37 i förslaget (artiklarna 14 och 16 i den nuvarande förordningen). I artikel 35 ingår bortskaffandedelen av förbudet, och artikel 37 omfattar återvinningsdelen.

Beträffande den del av förbudet som avser återvinning föreslås det först och främst att det bör klargöras att förbudet även omfattar farligt avfall och blandningar av farligt avfall som inte ingår i förteckningen och avfall som mottagarlandet har klassificerat som farligt eller har förbjudit import av. För det andra föreslås det i enlighet med 2001 års OECD-beslut att avfall som ingår i bilaga II till Baselkonventionen tas med i bilaga V del 3, som förteckning A. Det rör sig om följande avfallsslag Y46 – Avfall som samlats in från hushåll, och Y47 – Restprodukter från förbränning av hushållsavfall. Det är självklart att gemenskapen inte bör exportera hushållsavfall och restprodukter från förbränning av avfall till icke-OECD-länder. Detta överensstämmer med principen om att medlemsstaterna själva skall ta hand

om sitt avfall, så som det fastställs i artikel 5 i direktiv 75/442/EEG i dess ändrade lydelse.

Bortskaffningsförbudet i artikel 35 förblir oförändrat. Export av farligt avfall för bortskaffande är alltså fortfarande förbjuden såvida de inte är avsedda för EFTA-länder som är parter till Baselkonventionen.

3. Bestämmelser om miljöriktig hantering och miljöskydd: Som redan angivits ovan omfattar både avsnitt IV och V ett kapitel med allmänna bestämmelser. I dessa kapitel ingår en artikel om kraven på miljöriktig hantering vid export från gemenskapen och miljöskydd i gemenskapen vid import till gemenskapen. Begreppet miljöriktig hantering är hämtat från Baselkonventionen och definieras på samma sätt som där. Miljöriktig hantering innebär att alla rimliga åtgärder vidtas för att se till att avfall hanteras på ett sätt som innebär skydd för människors hälsa och miljön mot skadliga effekter som sådant avfall kan medföra.

Vad beträffar kravet på miljöriktig hantering föreslås det vidare att man skall kunna anse att det är uppfyllt bland annat om det kan visas att de behandlingsriktlinjer som anges i bilaga IX för den berörda avfallsströmmen tillämpas i anläggningen i det berörda mottagarlandet utanför gemenskapen. Det bör dock betonas att detta antagande inte påverkar den allmänna bedömningen av miljöriktig hantering under transporten och fram till och med den slutgiltiga återvinningen eller det slutgiltiga bortskaffandet i det berörda mottagarlandet utanför gemenskapen.

I bilaga IX anges tre riktlinjer, som alla antagits av Baselkonventionens partskonferens:

Technical Guidelines on the Environmentally Sound Management of Biomedical and Health Care Wastes (Y1, Y3).

Technical Guidelines on the Environmentally Sound Management of Waste Lead Acid Batteries.

Technical Guidelines on the Environmentally Sound Management of the Full and Partial Dismantling of Ships.

Kommittén för anpassning av EG-lagstiftningen om avfall till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen skall arbeta vidare på bilaga IX i enlighet med det förfarande som anges i artikel 18 i direktiv 75/442/EEG i dess ändrade lydelse. Dessutom kan bilaga IX innehålla hänvisningar till riktlinjer som antagits av OECD eller inom ramen för andra organ, se artikel 61. När sådana hänvisningar görs är det viktigt att kontrollera att riktlinjerna är konkreta och inte av allmän art. De bör ge konkret vägledning om olika beprövade bortskaffningsmetoder och vara aktuella både vad gäller deras tekniska nivå och ur miljösynpunkt. Även om detta kan vara självklart bör det till slut understrykas att bestämmelserna om miljöriktig hantering inte påverkar bestämmelserna i artiklarna 35 och 38 som genomför Baselkonventionens exportförbud för farligt avfall från OECD-länder till länder som inte ingår i OECD.

4. De utomeuropeiska länderna och territorierna: två artiklar föreslås för att i förordningen förtydliga bestämmelserna om export och import av avfall från och till de utomeuropeiska länderna och territorierna. Genom dessa bestämmelser genomförs artikel 39 i rådets beslut 2001/822/EG av den 27 november 2001 om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna med Europeiska gemenskapen (ULT-beslut)<sup>10</sup>.

5. Särskilda regler för export av icke-farligt avfall till icke-OECD-länder: GD Handel ansvarar för ett särskilt system för export av icke-farligt avfall avsett för återvinning i länder som inte ingår i OECD, dvs. avfall som ingår i bilaga III.

Detta system kommer att finnas kvar, om än i förändrad och förenklad form i enlighet med bestämmelserna i artikel 38.

Alla icke-OECD-länder har uppmanats att inkomma med önskemål om vilka förfaranden de vill se tillämpade på import av sådant avfall för återvinning från gemenskapen. För närvarande finns följande fem möjligheter till svar på denna fråga: a) förbud, b) anmälan med skriftligt godkännande, c) anmälan med underförstått samtycke, d) ett särskilt förfarande med skriftligt godkännande och/eller e) ingen kontroll i mottagarlandet. I detta förslag föreslås ett förenklat förfarande som går ut på att minska icke-OECD-ländernas valmöjligheter vad gäller förfarande till tre: a) förbud, b) anmälan med skriftligt godkännande och c) ingen kontroll i mottagarlandet.

För att genomföra denna bestämmelse kommer kommissionen att skicka en s.k. verbalnot till de berörda länderna och uppmana dem att ta ställning till vilka förfaranden som skall tillämpas när avfall som inte omfattas av exportförbudet exporteras för återvinning i deras land. I syfte att uppnå största möjliga harmonisering på global nivå i fråga om avfallsförteckningar kommer kommissionen att använda bilaga III vid denna förfrågan, eventuellt med små ändringar för att garantera att man använder samma terminologi som i Baselkonventionen och att texten är förenlig med exportförbudet.

Denna framtida kommissionsförordning, som skall träda i kraft samma dag som denna förordning blir tillämplig, skall upphäva både rådets förordning (EG) nr 1420/1999<sup>11</sup> och kommissionens förordning (EG) nr 1547/1999<sup>12</sup>, som är de nuvarande rättsliga ramarna för sådan export.

#### **Viktiga ändringar och förtydliganden avseende övriga bestämmelser – Avsnitt VII**

Som redan nämnts föreslås en omstrukturering och nedkortning av avsnitt VII. Avsnitt VII kommer på så sätt att innehålla de flesta artiklarna som i dag

<sup>10</sup> EGT L 314, 30.11.2001, s. 1.

<sup>11</sup> Rådets förordning (EG) nr 1420/1999, 29.4.1999, EGT L 166, 1.7.1999, s. 6.

<sup>12</sup> Kommissionens förordning (EG) nr 1547/1999, 12.7.1999, EGT L 185, 17.7.1999, s. 1.

ingår i avsnitt VIII avseende övriga bestämmelser i den nuvarande förordningen. Utöver dessa strukturella förändringar har endast följande ändringar föreslagits:

1. Användningen av en webbplats som alternativ till offentliggörande i Europeiska unionens officiella tidning: Det föreslås att man kan använda kommissionens webbplats som ett alternativ till offentliggörande i EUT.

Enligt den nuvarande förordningen skall kommissionen offentliggöra förteckningen över tullkontor i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Kommissionen har också redan offentliggjort förteckningen över behöriga myndigheter i Europeiska gemenskapernas officiella tidning. Med tanke på utvecklingen inom kommunikationstekniken anses det emellertid effektivare och mer lättillgängligt om endast webbplatserna används.

2. Antagande av ytterligare åtgärder: Det föreslås att kommissionen skall få behörighet att anta ytterligare åtgärder som berör förordningens genomförande, tillämpning, förvaltning och efterlevnad. Det fastställs vidare att sådana åtgärder skall beslutas i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 18 i direktiv 75/442/EEG i dess ändrade lydelse och med det s.k. föreskrivande förfarandet enligt artikel 5 i beslut 1999/468/EG<sup>13</sup>. Enligt den nuvarande förordningen har kommissionen inga sådana befogenheter.

## 1.2 Gällande svenska regler och förslaget på dessa

I dag gäller rådets förordning (EEG) nr 259/93 om transporter av avfall. Vidare finns en svensk förordning (1995:701) om gränsöverskridande transporter av avfall. Den svenska förordningen reglerar att Naturvårdsverket är behörig myndighet enligt rådets förordning samt enligt Baselkonventionen. Vidare regleras hur anmälan skall hanteras samtidigt som krav ställs på att import av avfall till Sverige måste gå till en anläggning med tillstånd enligt 9 kap. miljöbalken. Förslaget till reviderad förordning på EU-nivå innebär inga större förändringar på den svenska förordningen annat än referenser till bilagor och artiklar.

## 1.3 Budgetära konsekvenser

Den allmänna bedömningen tyder inte på att förslaget kommer att medföra några extra ekonomiska bördor för näringslivet. Anmälningssystemet och informationskraven för avfallstransporter är redan väletablerade i gemenskapen, och kravet att anmälningar skall behandlas och vidarebefordras av de behöriga avsändarmyndigheterna kommer med största sannolikhet att medföra ekonomiska lättnader för anmälarna, som annars själva skulle behöva vidarebefordra anmälan till alla berörda parter. Klargörandet att en ekonomisk garanti eller motsvarande försäkring måste inrättas och vara rättsligt bindande vid anmälningstillfället kan medföra extra

---

<sup>13</sup>

EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

kostnader för företag som gör sin anmälan i medlemsstater som ännu inte har haft sådana krav, vilket vi har haft i Sverige.

Däremot måste man räkna med att förslaget medför extra kostnader för vissa medlemsstater. I förslaget fastställs det att anmälningar skall behandlas av den behöriga avsändarmyndigheten. För medlemsstater med avancerade och effektiva system för behandling, kontroll och övervakning av anmälningar och transporter kommer systemet inte att medföra extra kostnader. Däremot kommer det sannolikt att medföra extrakostnader för medlemsstater som ännu inte har kommit så långt. Man bör dock tänka på att systemet för behandling av anmälningar via den behöriga avsändarmyndigheten kommer att öka effektiviteten, genom att de behöriga mottagar- och transitmyndigheterna får mindre ”pappersarbete” och kontrolluppgifter. Totalt sett förväntas systemet därför vara ekonomiskt neutralt.

## 2 Ståndpunkter

### 2.1 Svensk ståndpunkt

Generellt kan sägas att Sverige är positivt till att en revidering av förordningen kommer till stånd med syfte att förenkla förfarandena utan att påverka miljönyttan. Det är vidare viktigt att förslaget så långt som möjligt harmoniseras med motsvarande krav inom Baselkonventionen och OECD.

Sverige ställer sig i stort sett bakom det förslag som kommissionen har presenterat. Huvudinvändningen mot kommissionens förslag handlar om den legala grunden. Kommissionen föreslår att den rättsliga grunden är artiklarna 175 (1) samt för avsnitt IV, V och VI artikel 133. Sverige vidhåller att en och samma rättslig grund för hela förordningen skall användas och att det är artikel 175 (1), vilket gäller i dagens förordning. I övrigt handlar det främst om smärre förändringar som vi vill se. Bland annat vill vi se ett tillägg av en definition för vad som är att betrakta som en olaglig transport.

### 2.2 Medlemsstaternas ståndpunkter

Precis som Sverige så ställer sig merparten av MS bakom kommissionens förslag. Samtliga MS anser dock precis som Sverige att den rättsliga grunden bör vara 175 (1). Frågor som i övrigt har diskuterats är de olika möjligheterna som föreslås för myndigheterna att ha invändningar mot transporter för återvinning respektive för bortskaffande. Det finns också förslag om att underlätta transporter av avfall från särskilda områden med tillfälliga kriser eller krigssituationer. I övrigt handlar det främst om förslag till förändringar av de administrativa formuleringarna och av tidsangivelserna.

Europaparlamentets utskott för miljö, folkhälsa och konsumentfrågor (rapportör; Hans Blokland, NL) presenterade sitt betänkande i början av november 2003. Omröstningen i parlamentet ägde rum den 19 november 2003. I stora drag antogs miljöutskottets betänkande vilket innebar 231 ändringsförslag.

## 2.4 Remissinstansernas ståndpunkter

Förslaget har sänts på remiss till berörda myndigheter och aktörer till den 12 december 2003. Merparten av instanserna är positiva till kommissionens förslag och till ambitionen att förenkla procedurerna. *Jordbruksverket* instämmer i att det är viktigt att det inte blir någon dubbelreglering avseende denna förordning och förordningen om animaliska biprodukter (ABP). *Svenska Renhållningsverksföreningen – RVF och Göteborgs Stad* lyfter upp närhetsprincipen och anser att det för att främja återvinning bör kunna etableras förenklade registreringssystem för de gränsöverskridande transporterna som sker för återvinning i naturliga regioner över nationsgränser. *RECI och CEMENTA AB* anser bland annat att artikel 7.8 måste bli tydligare så att den säkerställer en likadan behandling oberoende av vem som ansöker och var ansökan lämnas in. *Återvinningsindustrierna* och *Ragn-Sells AB* saknar en skrivning om hur uppgifter lämnade med elektroniska dokument och liknande kan hanteras med sekretess. Vidare är de tveksamma till att den ekonomiska säkerheten skall gälla även för lagring av avfall.

## 3 Övrigt

### 3.1 Fortsatt behandling av ärendet

Det italienska ordförandeskapet inledde en allmän genomgång av MS synpunkter på kommissionens förslag i slutet av november 2003. Under våren 2004 har det irländska ordförandeskapet drivit förhandlingarna vidare i rådsarbetsgruppen med avsikten att ha en policydebatt vid ministrarnas möte den 2 mars. Vidare avses att en gemensam ståndpunkt skall kunna nås vid ministrarnas möte i juni 2004.

### 3.2 Rättslig grund och beslutsförfarande

Artikel 175 i EG-fördraget är vad som gäller i dagens förordning. Kommissionen har dock föreslagit en delad legal grund i förslaget till reviderad förordning som innebär dels artikel 175 (1), dels artikel 133 för avsnitt IV, V och VI.

### 3.3 Fackuttryck/termer

.....